

vil haabe, at det høitærede Thing vil, naar jeg nærmere har forklaret og begrundet mit Endringsforslag, erkjende, at det ikke er saa. Da Udkastet til Værnepligtsloven blev forelagt den grundlovgivende Rigsforsamling, fandtes ikke den Slutning i det nærværende Værnepligtslovudkast, som nu findes i § 33 i det seneste af Regjeringen forelagte Udkast. Dette Forslag blev først tilføjet i Værnepligtsloven efter et Forslag af et Medlem af den grundlovgivende Rigsforsamling, en senere Krigsminister. Det Forslag, som ved denne Leilighed fremkom, gav Anledning til meget betydelige og vidtløftige Forhandlinger, og iblandt dem, som meest kraftigt satte sig derimod, var den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts anden Valgfreds (Tscherning). De Grunde, han da anførte, og som jeg ikke nærmere skal citere, kunne de Herrer selv læse i Forhandlingerne fra den Tid, og de vare, synes mig, virkelig saa stærke og slaaende, at det var sandsynligt, at Forslaget ikke maatte gaae igjennem; imidlertid gik det igjennem, da Modstanden ikke var stærk nok til at standse Forslaget. Den ærede Rigsdagsmand syntes den Gang hovedsagelig at have Krigsforholdene for Die, hvilket jo var ganske naturligt, da vi den Gang Alle befandt os meer eller mindre under Paavirkning af de daværende Forhold, hvorvel han ikke tabte Fredstilstanden af Die. Derimod var der Andre i denne Forsamling, der især tænkte paa Fredstilstanden, og iblandt disse var den næstsidste aftraadte Indenrigsminister, som blandt Andet meente, at der kunde opstaae ubehagelige Conflicter, naar en Værnepligtig blev befaleet at være Officeersoppasser. Der vilde, meente man, kunne opstaae Ubehageligheder, især naar det var en Værnepligtig af, som man kalder det, den bedre Klasse, som man vilde afbenytte som Officeersoppasser; thi en saadan vilde vistnok med stor Uvilfredshed udføre det Arbejde, som det ærede Medlem yttrede sig, kunde blive befaleet ham, nemlig at hente Vand til Conen. Jeg har tilladt mig i mit Forslag at tage begge disse Forhold for Die, og jeg tilstaaer, at jeg ikke kan forlige mig med den Tanke, at en Værnepligtig skulde kunne commanderes til i Fredstid at være Officeersoppasser, navnlig paa Grund af, at Saadant

aldrig i Fredstid vilde kunne være nødvendigt; thi i Fredstid kan Officieren, som enhver anden Embedsmand, søge at skaffe sig en Oppasser ad privat Vej; i Garnisonen kunde han jo meget godt leie sig en Tjener eller Oppasser, om han vil, saa at der er det ikke nødvendigt. Noget Andet er det utvivlsomt under Krigsforhold; der falder jo for det Første ogsaa den Indvending bort, at Oppasseren kunde blive befaleet til at udføre Forretninger, der egentligt vedrøre Officerernes Huusstand, men ikke Officieren selv; under Krigen maa det jo alene vedrøre Officerens tjenstilige eller virkelig personlige Forhold, hvorom der kan være Tale. Under Krigsforhold forekommer det mig imidlertid, at det maa være nødvendigt for Officieren at erholde en Oppasser leveret, fordi det der er umuligt at leie Noget til at udføre de Forretninger, som Officieren maa have udført. Det er nødvendigt, som ogsaa af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts anden Valgfreds i sin Tid er anført, for Officieren at have en Mand, som kan være tilstede i Quartieret for at modtage indløbende Ordre, give Underretning om noget Særligt skulde foresfalde, have Tilfyn med de Papirer, som Officieren maatte have i sit Væрге, eller dersom han har en Kasse under Hænder, da at have Opmærksomheden henvendt derpaa; kort sagt, paa Krigsfod bliver det en Nødvendighed for Officieren at have en Oppasser. Jeg veed nok, at man maaskee vil sige, at det aldrig vil mangle paa Frivillige til denne Tjeneste, og jeg skal ikke kunne sige, om det Tilfælde er indtruffet, at ikke Frivillige i de sidste 2 Aar af den sidste Krigsperiode — naar jeg siger 2 Aar, saa mener jeg derved, at Værnepligtsloven først blev givet den 12te Februar 1849 — have været at erholde, eller om Noget er sat i Forlegenhed ved, at Ingen havde været at erholde til at være Officeersoppassere ad Frivillighedens Vej, men at Noget har maattet commanderes dertil. De ærede militaire Medlemmer ville maaskee sige, at dette aldrig har fundet Sted, og det kan vel være muligt, at intet saadant Tilfælde er blevet dem bekjendt, men derfor kan det alligevel have fundet Sted, og jeg troer, at det virkelig tidligere er indtruffet, at Værnepligtige maatte commanderes